

Pokój Teatralny

Teatr od wieków pomaga ludziom w ekspresji i rozumieniu ludzkiej natury, to obszar niezwykle płodny w znaczące dzieła, które – dzięki właściwościom tej dziedziny sztuki – ciągle poprzez odgrywanie są aktualizowane i tworzone na nowo, łącząc „tu i teraz” z zasobami kulturowymi przeszłości.

Aktorzy często są obiektem uwagi społecznej, budząc różne intensywne uczucia jako osoby o „większych możliwościach”, o których przeciętny śmiertelnik może tylko marzyć. Jednak tak jak aktorzy – poza swą rolą zawodową – są po prostu ludźmi, tak i każdy człowiek, niekoniecznie będąc aktorem, może korzystać z możliwości, które niesie ze sobą teatr w swym podstawowym wymiarze.

W teatrze tworzona jest bowiem rzeczywistość „jak gdyby”, przestrzeń pośrednicząca między rzeczywistością wewnętrzną a zewnętrzną. Oparta na niej jest psychodrama, metoda leczenia i wsparcia psychicznego, od wielu lat z powodzeniem pomagająca tym, którzy przechodzą przez trudne okoliczności wewnętrzne i/lub zewnętrzne poprzez przemyślane działania teatralne.

W tej przestrzeni pośredniczącej można być widzem, aktorem, reżyserem. Pozwala ona na spontaniczne działanie, bezpieczne eksperymentowanie z różnymi rolami i ich aspektami, na ćwiczenie nowych zachowań. Dzięki niej możemy doświadczyć różnorodności przeżyć, sposobów bycia, poszerzając świadomość siebie i świata.

Konwencja odgrywania pozwala bezpiecznie przedstawiać i oglądać także te aspekty, których nie sposób wyrazić i zrozumieć bezpośrednio, umożliwia „myślenie w działaniu”. Jest to więc bliskie dziecięcemu sposobowi bycia.

Większość dzieci spontanicznie bawi się w przyjmowanie różnych ról, naśladowując inne – realne lub wyobrażone – postaci, szukając stosownych swoim zdaniem gestów, strojów, rekwizytów. Poświęca wiele czasu i wysiłku ustaleniu, kto jest kim w danej zabawie, co ma się w niej i w jaki sposób wydarzyć. Podobnie przebiegają zabawy z użyciem figurek, reprezentujących różne postaci i ich aspekty.

Dzięki takiej formie dzieci w bezpieczny, a zarazem swobodny sposób mogą poznawać i oswajać rzeczywistość wewnętrzną i zewnętrzną, poznawać siebie i innych, ćwiczyć nowe reakcje, wychodząc poza dotychczasowe nawyki, doświadczać sprawczości.

Owocować to może zmniejszeniem lęku, bardziej elastycznym przystosowaniem do zmieniających się okoliczności, wzrostem poczucia bezpieczeństwa, wpływu i siły, a także poczucia własnej wartości.

Dorośli mogą wspierać takie teatralne zabawy dzieci poprzez docenianie ich znaczenia, wprowadzanie w konwencję „na niby” poprzez wspólne zabawy, zapewnianie fizycznej przestrzeni i rekwizytów, bycie widzem, a czasem taktowne wycofanie się, gdy usłyszymy „Bawię się, chcę być sam”.

Wirtualna Pracownia Kultury poprzez zaproszenie do inspirujących działań teatralnych chce zachęcić dzieci i ich rodziców do korzystania z możliwości, jakie stwarza teatr w domu.